

point in question taking place in 2014 the expediency of introduction in Section of XVIII Especial part «Crimes against justice» CC Ukraine separate norm by which the criminal liability of officials for default of final decisions of the international judicial bodies would be provided is given reason, and first of all the International criminal court, the International court of the United Nations, the European court under human rights which are subject to performance according to the international contracts, the consent to which compulsion is given by the Supreme body of Ukraine.

In article the attention is paid to necessities of the prompt ratification by Ukraine the Roman charter of the International criminal court is focused also that in the long term will approach it to standards of the United Nations Organization, the Council of Europe and the European Union in sphere of maintenance of leadership of the right and observance of human rights in business of struggle against grave crimes which endanger peace, safety of mankind, and also will accompany performance by Ukraine of obligations under the Agreement on Association between Ukraine, on the one hand, and the European Union and its member states - with another.

Keywords: *international judicial bodies, International criminal court, International Court of the United Nations, judgement, judgement default, criminal liability, improvement of the criminal legislation.*

Надійшла до редакції 16.03.2015

Назаренко В. В.

здобувач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

УДК 343.81

СУБ'ЄКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ ВИПРАВНИХ КОЛОНІЙ

Проаналізовано діяльність суб'єктів охорони виправних колоній Державної пенітенціарної служби України. Встановлено, що суб'єктом охорони виправних колоній є група осіб, на яку покладено виконання завдань з охорони виправних колоній і забезпечення досягнення завдань кримінально-виконавчого законодавства. Виходячи зі змісту КВК України (ч. 1 ст. 102), а також ґрунтуючись на позиціях вчених у галузі пенітенціарії доведено, що охорона виступає одним із засобів забезпечення режиму. Констатовано, що однією із головних проблем діяльності підрозділів охорони виправних колоній є плінність кадрів, пов'язана з неналежним соціально-правовим захистом.

Ключові слова: *охорона виправних колоній, засуджені, Державна пенітенціарна служба України, варта.*

Постановка проблеми. Виконання завдань кримінально-виконавчого законодавства України вимагає належної організації охорони осіб, засуджених до позбавлення волі, та осіб, які утримуються у місцях попереднього ув'язнення, що також є невід'ємною функцією органів і установ виконання покарань Державної пенітенціарної служби України (далі – ДПтС України). Виконання цього завдання покладено на відповідні суб'єкти – спеціальні підрозділи охорони.

З різних історичних джерел можна отримати інформацію про історію становлення і розвитку підрозділів охорони установ виконання покарань. Іс-

торично так склалося, що зазначені підрозділи пройшли складний шлях реформ. Реформи, запроваджені на початку становлення Української державності, заклали в основу організації діяльності підрозділів охорони нові принципи. Перш за все це передача функції з охорони установ виконання покарань від внутрішніх військ Державному департаменту України з питань виконання покарань. Як показує час і практика, зазначене рішення дає підстави дійти висновку, що сучасна формула охорони установ виконання покарань є більш ефективною і надійною, хоча і має свої суттєві недоліки. Адже раніше існуюча організаційно-структурна побудова служби забезпечення охорони установ виконання покарань, на думку багатьох фахівців, ніколи б не дозволила повною мірою стабілізувати правопорядок на об'єктах охорони. Так, наявність двох рівноправних за посадовим статусом суб'єктів в особі начальника ВК та командира окремої роти (батальйону) в рамках єдиної системи управління об'єктивно сприяла б виникненню між ними конфліктних ситуацій.

Насправді, конфлікти виникали. Підрозділи охорони не просто виставляли вартових по периметру виправних колоній. На їхній відповідальності перебували пости в місцях контрольно-пропускних пунктів з пропуску людей і транспортних засобів важливого значення. Виправні колонії та слідчі ізолятори – це режимні об'єкти, і на їхню територію потрапити непросто. Таким чином, порядок відвідування об'єктів під охороною регулюється певним контрольно-пропускним режимом.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Проблеми діяльності установ виконання покарань розглядалися у наукових працях І.Г. Богатирьова, В.М. Бризгалова, А.І. Васильєва, А.П. Геля, А.А. Гончарова, Е.А. Говорухіна, Т.А. Денисової, О.М. Джужи, М. А. Дутова, П.П. Козлова, О.Г. Колба, М.Є. Макагона, О.Є. Наташева, Ю.В. Нікітіна, Ю.В. Пленкіна, Р.М. Підвисоцького, Г.О. Радова, О.О. Рябініна, А.Х. Степанюка, М.О. Стручкова, В.М. Трубнікова, І.В. Шмарова, В.Є. Южаніна, С.В. Царюка, І.С. Яковець та ін. Проте слід визнати, що питання, пов'язані із діяльністю підрозділів охорони виправних колоній, практично залишаються поза увагою теоретико-прикладних досліджень. Це пояснюється характером функціонування підрозділів охорони і послабленою увагою вчених, держави до організації їх діяльності, забезпечення елементарних умов функціонування тощо.

Метою статті є аналіз діяльності основного суб'єкта охорони виправних колоній – підрозділів охорони установ виконання покарань та визначення основних проблем у їх функціонуванні.

Виклад основного матеріалу. Правове регулювання правовідносин з охорони виправних колоній склалося таким чином, що КВК України безпосередньо не регламентує питання організаційної та правової діяльності підрозділів охорони. Однак у нормах КВК України встановлено правила розміщення засуджених до позбавлення волі (ст. 88 КВК України), що є однією із основних функцій підрозділів охорони. Засуджені до позбавлення волі на-

правляються до місця відбування покарання і переміщуються з одного місця відбування покарання в інше під вартою в диференційованому порядку. При переміщенні вони забезпечуються необхідними матеріально-побутовими (в тому числі одягом і харчуванням) і санітарно-гігієнічними засобами. Особливість цієї норми полягає в тому, що вона є відсильною, а процес переміщення регулюється законними нормативно-правовими актами.

Приступаючи до аналізу діяльності суб'єктів забезпечення охорони виправних колоній, вважаємо за потрібне здійснити тлумачення терміна «суб'єкт». Термін «суб'єкт» слід розуміти як особу, групу осіб, організацію і т. ін., яким належить активна роль у певному процесі, акті [3, с. 1408]. Отже, у нашому випадку суб'єктом охорони виправних колоній є група осіб, на яку покладено виконання завдань з охорони виправних колоній і забезпечення досягнення завдань кримінально-виконавчого законодавства.

Окрім ст. 88 КВК України, в основу діяльності суб'єкта охорони – підрозділів охорони виправних колоній – покладено нормативно-правові вимоги, закріплені у розділі 16 КВК України «Режим у колоніях та засоби його забезпечення», які безпосередньо спрямовані на службову діяльність підрозділів охорони виправних колоній. Безумовно, центральна категорія цього розділу – режим у колоніях та його основні вимоги. Виходячи зі змісту КВК України (ч. 1 ст. 102), а також ґрунтуючись та позиціях вчених у галузі пенітенціарії, слід визнати, що охорона виступає одним із засобів забезпечення режиму [18, с. 9–10].

Режим, за Великим енциклопедичним словником (франц. *regime*, від лат. *regimen* – правління), використовується в таких значеннях: а) державний лад, спосіб правління; б) точно встановлений розпорядок життя, праці, відпочинку та ін.; в) система правил, законів, запроваджуваних для досягнення мети; г) умови діяльності, існування [2, с. 1124]. При цьому Популярний енциклопедичний словник термін «режим» позначає як управління; державний лад, метод управління; встановлений порядок життя; сукупність правил, заходів, норм для досягнення якої-небудь мети [11, с. 1106]. Словник російської мови «режим» визначає як сукупність засобів, заходів, норм для досягнення будь-якої мети; для позначення встановленого порядку чого-небудь, умов діяльності, роботи, існування чого-небудь [20, с. 696].

У юридичній літературі вчені досліджують режим у різних сферах життя і під ним розуміють: законність [16; 17], порядок [15], соціальний режим деякого об'єкта чи виду діяльності, закріплений правовими нормами і забезпечений сукупністю юридичних засобів [5, с. 258–261].

Ґрунтуючись на викладених поглядах, можна запропонувати узагальнене розуміння режиму, яке передбачає встановлений порядок життя і діяльності для досягнення яких-небудь цілей. Режим позбавлення волі – установлений законом порядок виконання (відбування) призначеного покарання, що відображає властивий даному покаранню комплекс правообмежень, виступає в якості одного з основних засобів виправлення і ресоціалізації засуджених, створює необхідні умови застосування та забезпечує саме застосування ін-

ших засобів виправлення і ресоціалізації засуджених [19, с. 65].

Виконання покарання у виді позбавлення волі на певний строк зумовлює застосування до засудженого такого правообмеження, як ізоляція. Ізоляція, як зазначає А.С. Степанюк, об'єктивно призводить до обмежень: 1) можливості пересуватися, 2) можливості спілкуватися, 3) вибору місця проживання, 4) вибору характеру й роду занять, 5) права вільно визначати свій спосіб життя, 6) права розпоряджатися своїм часом [10]. Досягнення ізоляції можливе лише за рахунок належної охорони установ виконання покарань.

Порядок організації охорони установ виконання покарань визначено Інструкцією з організації охорони установ виконання покарань, затвердженою наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань № 237 від 08 грудня 2003 року [6].

Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань визначають, що заходами забезпечення ізоляції засуджених є огляди та обшуки засуджених, приміщень, територій житлових та виробничих зон, умови роботи вільнонайманого персоналу із засудженими й пропускний режим у виправних колоніях [12].

Окрім цього, КВК України визначає технічні засоби нагляду і контролю, що застосовуються у виправних колоніях (ст. 103 КВК України), як ще один засіб забезпечення режиму. Адміністрація колонії (підрозділи охорони) має право використовувати аудіовізуальні, електронні й інші технічні засоби для попередження втеч та інших злочинів, порушень встановленого законодавством порядку відбування покарання, отримання необхідної інформації про поведінку засуджених.

Структура підрозділів охорони виправних колоній ДПтС України поділяється на три рівні. Керівною ланкою є Департамент охорони, нагляду і безпеки, режиму та контролю за виконанням судових рішень ДПтС України, який охоплює такі відділи: відділ охорони, відділ нагляду і безпеки, відділ інженерно-технічних засобів охорони, відділ діяльності територіальних воєнізованих формувань, служби пожежної безпеки та озброєння. На другому рівні перебувають підрозділи охорони, нагляду і безпеки територіальних управлінь і відділів ДПтС України. І третій рівень складають підрозділи охорони виправних, виховних колоній та слідчих ізоляторів.

Охорона об'єктів – це комплекс заходів, спрямованих на забезпечення встановленого порядку відбування покарань та ізоляції засуджених, попередження випадків втеч та інших злочинів, запобігання проникненню на територію, що охороняється, сторонніх осіб та предметів, заборонених для зберігання і використання у виправних колоніях, зберігання матеріальних цінностей виправних колоній. Охорона об'єктів за своїм змістом є досить складним комплексом заходів, виконання яких досягається за допомогою спеціально створеної системи охорони об'єктів, що, у свою чергу, представляє угруповання сил і засобів, створене для виконання поставлених службових завдань. До системи охорони об'єктів висуваються спеціальні вимоги, які зводяться до такого. Вона повинна відповідати специфіці діяльності виправ-

ної колонії, конфігурації об'єкта, ступеню його обладнання ІТЗО, рівню безпеки виправної колонії, оперативній обстановці та забезпечувати глибину і надійність охорони, найбільш ефективно та економічне використання сил і засобів.

Система охорони має такі складові: варта, місце її розташування, пости, де вартові виконують свої обов'язки, сектори спостереження та ведення обстрілу, маршрути руху резервних груп варти та чергової зміни з нагляду, ІТЗО, пости вартових собак, сили і засоби структурних підрозділів виправної колонії, які беруть участь в охороні, резерви. Варта – це група озброєних співробітників, призначена для охорони об'єктів, на яких утримуються засуджені й обвинувачені у вчиненні злочинів.

Основними функціями підрозділів охорони виправних колоній є такі:

- охорона й оборона об'єктів;
- здійснення пропускнуго режиму на об'єктах, що охороняються;
- переміщення засуджених під вартою з виправних колоній на виробничі об'єкти й назад, охорона їх під час виконання робіт;
- переміщення засуджених зустрічними, плановими автомобільними, наскрізними та екстреними вартами.

Окрім названих функцій, на підрозділи охорони виправних колоній можуть покладатися і додаткові, викликані різними об'єктивними обставинами. Так, працівники підрозділів охорони залучаються до виконання завдань із надзвичайних обставин:

- переслідування і затримання засуджених, які вчинили втечу з-під варти;
- припинення масових заворушень та проявів групової непокори засуджених;
- участь у припиненні злочинів терористичної спрямованості.

До складу варти входять: начальник варти, помічник начальника варти, помічник начальника варти – начальник контрольно-пропускнуго пункту, помічник начальника варти зі служби собак, вартові за кількістю постів і змін варти, спеціаліст-кінолог, водій транспортного засобу.

Чисельність варти повинна бути не менше трьох чоловік і визначається залежно від поставлених завдань та кількості встановлених для цієї варти постів. У виправних колоніях, де відбувають покарання жінки, дозволяється об'єднувати в один пост вартового контрольно-пропускнуго пункту та вартового-оператора.

На варту покладається організація контрольно-пропускнуго режиму. Контрольно-пропускнуий режим представляє собою комплекс організаційно-правових обмежень і правил, що встановлюють порядок пропуску через контрольно-пропускнуі пункти на територію (з території) персоналу об'єктів під охороною, відвідувачів, транспорту і матеріальних засобів. Контрольно-пропускнуий режим є фундаментальним в організації системи охорони і безпеки в будь-якій виправній колонії. Отже, контрольно-пропускнуий режим представляє собою комплекс організаційних заходів (адміністративно-обмежувальних), інженерно-технічних рішень, а також дій підрозділів охо-

рони та оперативних підрозділів.

Організація пропускового режиму у виправних колоніях характеризується певними особливостями. Механізм реалізації контрольно-пропускового режиму ґрунтується на застосуванні «обмежень» та «заборон» стосовно суб'єктів, які перетинають межі охоронюваних об'єктів, для забезпечення завдань виправної колонії. Такий механізм повинен відповідати вимогам кримінально-виконавчого законодавства.

Контрольно-пропускний режим, як частина системи охорони та безпеки виправної колонії, дозволяє вирішити такі завдання:

- забезпечення санкціонованого проходу персоналу і відвідувачів, ввезення (вивезення) продукції і матеріальних цінностей, ритмічної роботи об'єкта під охороною;
- запобігання безконтрольному проникненню сторонніх осіб і транспортних засобів на територію, що охороняється;
- запобігання втечам з-під охорони засуджених;
- своєчасне виявлення загроз інтересам виправної колонії, а також потенційно небезпечних умов, що можуть завдати матеріальної та моральної шкоди;
- створення надійних гарантій підтримки організаційної стабільності зовнішніх і внутрішніх зв'язків об'єкта, що охороняється, відпрацювання механізму оперативного реагування на загрози та негативні тенденції.

Сучасний рівень соціальних вимог, перспективні шляхи побудови і розвитку демократичної держави обумовлює вирішення комплексу завдань, найважливішими із яких є удосконалення законодавства у сфері виконання кримінальних покарань і укріплення її відомчої нормативно-правової бази, у тому числі у сфері охорони виправних колоній [14, с. 46–47].

Одним із важливих напрямів ефективності виконання завдань підрозділів охорони є рівень розвитку індивідуально-особистісних якостей співробітників, структурно-динамічні характеристики взаємовідносин у колективах, стиль керівництва, практичні навички раціональної поведінки у критичних ситуаціях [7; 8; 9].

Варто визнати, що існуюча модель відбору кадрів і професійної підготовки особового складу самі по собі не призводять до якісного виконання функціонально-рольових обов'язків і не сприяють докорінному покращенню діяльності співробітників підрозділів охорони виправних колоній ДПтС України.

Основною проблемою діяльності підрозділів охорони є плінність кадрів, що здебільшого викликана напруженими взаєминами і неадекватним стилем керівництва, порушеннями дисципліни і законності, низьким грошовим забезпеченням. Все це ставить під загрозу виконання поставлених завдань. Ця одвічна проблема постає майже у кожному дослідженні з вивчення проблем діяльності пенітенціарних закладів, проте, на жаль, так і не знаходить свого вирішення.

У сучасних умовах, коли висуваються підвищені вимоги до функціонування всієї системи органів державного апарату, коли їх діяльність суттєво

впливає на удосконалення суспільних відносин, розвиток економічних та соціальних процесів, особливої важливості набуває питання якісного оновлення кадрового складу органів і установ виконання покарань [1, с. 108].

Персонал є найбільшою цінністю будь-якої організації чи установи. Не є винятком і пенітенціарний персонал. Виключно за рахунок персоналу досягаються завдання, які ставляться перед пенітенціарною службою. Проте потреби персоналу установ виконання покарань протягом всього часу існування окремого органу виконання покарань ігноруються. З цього приводу не можна не процитувати Джеймса Мак-Мануса: „Ми ніколи не навчимося поважати права ув'язнених, якщо не почнемо по-справжньому поважати права в'язничного персоналу. Якщо хтось розраховує на те, що персонал ставитиметься до в'язнів належним чином, у той час, як з ним поводяться непорядно, то він дуже помиляється. Ми повинні захищати права в'язнів, але й потрібно дбати про права персоналу ... Отже, вправне спорядження, належний відпочинок, належна тривалість відпустки, достатня кількість програм професійної підготовки персоналу і, звичайно ж, система внутрішнього розгляду скарг, які можуть виникати у ваших підлеглих, – це вимоги, які необхідні для забезпечення належної роботи персоналу, а отже, поваги прав в'язнів” [4, с. 5–6].

Такі проблеми особливо гостро постають у підрозділах охорони, адже особовий склад вказаних підрозділів здебільшого складається із рядового та молодшого начальницького складу. Так, наприклад, за даними матеріалів колегії ДПтС України від 11 січня 2010 року, загальний некомплект кадрів станом на грудень 2009 року склав – 6,8 % від штатної чисельності. За звітний період некомплект склав 3447,5 одиниць, в тому числі середнього і старшого начальницького складу – 568 одиниць (4,6 %), рядового і молодшого – 1318 (5,2 %), решта – неатестований персонал – 1561 осіб [13]. Лише за 10 місяців некомплект кадрів збільшився до 4117 осіб, приріст – 670 осіб.

Протягом тривалого періоду проблема некомплекту кадрів є надзвичайно відчутною у соціально-психологічній службі, відділах нагляду та безпеки, оперативних підрозділах, і найбільший відсоток некомплекту серед молодшого начальницького складу відділу нагляду та охорони. Так, якщо на 1.01.2010 р. середній показник некомплекту кадрів стосовно всього атестованого складу становив 6,8 %, то, наприклад, серед молодших інспекторів – 8,8 %. Враховуючи останні суспільно-політичні події в Україні, цей відсоток неухильно збільшується.

Більшість осіб звільняються з органів та установ виконання покарань за власним бажанням. Так, якщо у 1999 р. таких осіб було 58,5 %, то у 2000 р. – вже 61,8 %, у 2009 р. ця цифра сягнула – 71,9 % від загальної кількості звільнених. Основними причинами звільнення є низьке забезпечення життєво важливих інтересів та потреб персоналу служби: несвоєчасна виплата грошового забезпечення (1999–2002 рр.), невідповідність матеріального забезпечення умовам праці, завданням, що вирішуються працівниками органів та установ виконання покарань, недостатній рівень їх соціального та правового захисту, падіння авторитету служби у суспільстві тощо (2004–2009 рр.). Невжиття на-

лежних заходів з подолання цих факторів призведе до значного скорочення кадрового складу підрозділів охорони у майбутньому, матиме негативний ефект, порушуватиме стабільність функціонування органів і установ виконання покарань.

Висновки. Підсумовуючи викладене, необхідно зазначити, що охорона об'єктів виправних колоній представляє собою комплекс заходів, спрямованих на забезпечення встановленого порядку відбування покарань та ізоляції засуджених, попередження випадків втеч та інших злочинів, запобігання проникненню на територію, що охороняється, сторонніх осіб та предметів, заборонених для зберігання і використання у виправних колоніях, зберігання матеріальних цінностей виправних колоній. Охорона об'єктів за своїм змістом досить складний комплекс заходів, виконання яких досягається за допомогою спеціально створеної системи охорони об'єктів, що, у свою чергу, являє собою комплекс сил і засобів, створений для виконання поставлених службових завдань. Сучасна система охорони виправних колоній має такі складові: варта, місця її розташування, пости, де вартові виконують свої обов'язки, сектори спостереження та ведення обстрілу, маршрути руху резервних груп варти та чергової зміни з нагляду, ІТЗО, пости вартових собак, сили і засоби структурних підрозділів виправної колонії, які беруть участь у охороні, резерви.

Бібліографічні посилання

1. *Бараш Є. Ю.* Організаційно-правові засади діяльності установ виконання покарань : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Євген Юхимович Бараш. – Х., 2006.
2. Большой энциклопедический словарь / гл. ред. А.М. Прохоров. – М., 1990.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь, 2007.
4. *Джеймс Мак-Манус.* Роль персоналу у забезпеченні прав людини у в'язниці / Джеймс Мак-Манус // Аспект: інформаційний бюлетень. – 2003. – № 2(10). – С. 5–9.
5. *Исаков В. Б.* Механизм правового регулирования и правовые режимы / В. Б. Исаков // Проблемы теории государства и права. – М., 1987. – С. 258–261.
6. Інструкція з організації охорони кримінально-виконавчих установ закритого типу : затверджена наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань № 237 від 08 груд. 2003 р. – К., 2004.
7. *Кокурин А. В.* Особенности социально-психологического климата в отделах специального назначения ФСИН России / А. В. Кокурин, Д. А. Красов, А.И. Мокрецов // Ведомости уголовно-исполнительной системы. – № 3. – 2007. – С. 30–35.
8. *Кокурин А. В.* Психологические факторы, способствующие повышению эффективности служебной деятельности сотрудников подразделений охраны Федеральной службы исполнения наказаний России / А. В. Кокурин, Д. А. Красов, А.И. Мокрецов // Вопросы психологии экстремальных ситуаций. – № 2. – 2008. – С. 63–73.
9. *Кокурин А. В.* Социально-психологические предпосылки эффективной деятельности спецподразделений по конвоированию ФСИН России / А. В. Кокурин, Д. А. Красов, А.И. Мокрецов // Прикладная юридическая психология. – № 1. – 2007. – С. 73–76.
10. Кримінально-виконавчий кодекс України : науково-практичний коментар / А. Х. Степанюк, І. С. Яковець ; за заг. ред. Степанюка А.Х. – Х., 2005.
11. Популярный энциклопедический словарь / под ред. А. П. Горкина. – М., 1999.
12. Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань : затверджені наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань № 275 від 25 груд. 2003 р. / Офіційний вісник України. – 2003. – № 52. – Ст. 2898.
13. Про організацію виконання рішення колегії Державного департаменту України з

питань виконання покарань від 21.12.2009 № 15КД, № 3 від 11 січня 2010 р.

14. *Протопопов А. В.* Организация и правовые основы функционирования территориального органа ФСИН России : дисс. ... канд. юрид. наук / Протопопов Александр Витальевич. – Рязань, 2006.

15. *Резвых В. Д.* Взаимодействие в процессе административно-правового обеспечения режима социалистического хозяйствования : учебное пособие / В. Д. Резвых, И. А. Скляров. – Горький, 1977.

16. *Самощенко И. С.* Охрана режима законности Советским государством / И. С. Самощенко. – М., 1960.

17. *Скакун О. Ф.* Теория государства и права : учеб. для вузов / О. Ф. Скакун. – Х., 2000.

18. Средства обеспечения режима в исправительно-трудовых учреждениях : лекция / А. И. Васильев, А. В. Маслихин, В. А. Фефелов. – Рязань, 1979.

19. *Стручков Н. А.* Курс исправительно-трудового права: Проблемы Особенной части / Н. А. Стручков. – М., 1985.

20. Толковый словарь русского языка / С.И. Ожегов, Н.Ю. Шведова. – 2-е изд., испр. и доп. – М., 1994.

Назаренко В. В. Субъекты обеспечения охраны исправительных колоний. Проанализирована деятельность субъектов охраны исправительных колоний Государственной пенитенциарной службы Украины. Установлено, что субъектом охраны исправительных колоний является группа лиц, на которую возложено выполнение задач по охране исправительных колоний и обеспечения достижения задач уголовно-исполнительного законодательства. Исходя из содержания УИК Украины (ч. 1 ст. 102), а также основываясь на позициях ученых в области пенитенциарного права доказано, что охрана выступает одним из средств обеспечения режима. Констатировано, что одной из главных проблем деятельности подразделений охраны исправительных колоний является текучесть кадров, связанная с ненадлежащей социально-правовой защитой.

Ключевые слова: охрана исправительных колоний, осужденные, Государственная пенитенциарная служба Украины, караул.

Nazarenko V. V. Subjects to ensure penal colonies' security. The article analyzes the penal colonies of the State Penitentiary Service of Ukraine security subjects' activities. It has been determined that the penal colonies protection subject is a group of people that is responsible for performing duties of penal colonies security and providing achievement penal legislation tasks.

The security of prisons objects is a set of measures aimed at ensuring the established order of serving sentence and isolation of prisoners, prevention of escapes and other crimes, prevention of entry into protected area of unauthorized persons and items prohibited for storage and use in prisons, storage of prisons' material values.

The present system of penal colonies security has the following components: guard, its location, positions where guardians carry out their duties, surveillance and shelling sectors, routes of backup groups of the guard and regular changing of the surveillance, IT-security, guard dogs posts, capability of structural units of the colony participating in security, reserves.

Based on the content of the Penal Execution Code of Ukraine (part. 1, art. 102), and the standpoints of scientists in the field of Penitentiary, the author has proved that security is one of the means to provide regime. He has stated that one of the main problem of the penal colonies security units activity is personnel turnover which is determined by inappropriate social and legal protection.

Keywords: penal colonies security, convicted, State Penitentiary Service of Ukraine, guard.

Надійшла до редакції 29.01.2015